

18. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

Nygårdskirken 29. september 2024, kl. 10.30

Tekst: Johs 15,1-11

Salmer: 752; 680; 368; 36; 457, v.3-4; 729

Tak Gud fordi Du giver os livskraft. Amen.

Ved at ændre ét enkelt bogstav kan man forvandle *frygt* til *frugt*! Tænk, hvis det var lige så enkelt at forvandle *os*, så vi ikke var så fyldt med frygt – men i stedet fyldte verden med frugt! Tænk hvis alt det, vi gav hinanden, var som god frugt, noget at trives ved, glæde sig over! Rundt om os ser vi familier visne; den ene gren efter den anden sygner hen og brækker af; man mister hinanden – på grund af sygdom og død – eller misforståelser, konflikter. Eller man skærer med vilje grenen over til andre, i vrede og bitterhed. Der vokser ikke kun god frugt på vores familie- og stamtræer. Der er meget råddent i vores fællesskaber og vores samfund. For dér hvor *frygten* styrer, rådner frugten eller udebliver helt. Måske er du én af dem, der knokler for at sætte den frugt, som du forestiller dig, at *andre* helst vil have ... Eller måske har du givet op, for uanset hvor hårdt du arbejder, er det

18. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

alligevel aldrig godt nok: De ville have haft pærer eller blomster – og nu er *du* altså et æbletræ; hvem værdsætter dig og den frugt, du bærer? Det gør Gud! Gud har skabt dig lige præcis sådan, som du skal være og bestemt, hvilke frugter netop du skal bære. Som Jesus forklarer: Mennesker er som grene – de hører til på et træ. En gren der ligger på jorden kan ingenting – kun i tilknytningen til stammen og roden har den liv og bærer frugt. *Hvilken* frugt, den skal bære bestemmer den ikke selv. Livets mening skal den ikke *selv* opfinde; den får den givet dér hvor den hører til. Vi er grenene - og Jesus er den stærke stamme der bærer os – og giver os en stærk base i Gud selv, der lader sin livsnæring strømme til os, så vi sætter den frugt, Gud vil have. *Og*: Hvad var Guds livstræ værd, hvis det ikke havde grene? Hvis Gud ikke havde os at elske? Det er gennem os, Guds kærlighed kan komme ud i verden – gennem os at tro og håb skal sætte nye standarder for tilværelsen og forvandle frygt til frugt hos mennesker! Jesus har vist os hvordan man gør: Han gav aldrig slip på Gud – altid var det hos sin Far i Himlen at han fandt trøst, støtte, hvile, nye kræfter. Jesus forbinder os med Gud, så vi kan modtage

18. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

livskraft fra Gud – den livskraft som er Guds kærlighed til os. Vi ved, hvordan Jesus tog imod Guds gaver – og delte gaverne med andre! Det er kærlighed – og alene kærlighed kan opveje frygten: Frygten fortæller dig jo, at du vist ikke er god nok med de æbler, du bærer. Du må lave dig selv om og bære blommer, så andre bedre kan lide dig. Lytter du til frygten så mistror du Gud: Han har så lavet dig forkert! Så nu vil du tage over og selv styre – af frygt for andre! En dag bliver så frygtens frugt rådden - og så knækker grenen; måske kommer man så på andre tanker. En dag brister vores relationer og ingen samler os op – den dag indser vi måske, at *vi* savede den gren over, vi selv sad på, da vi ville have succes hos andre for enhver pris – og da vi tog ejerskab over *andre* og ville styre *deres* vej og hvilke frugter *de* måtte bære! Sådan er frygtens ødelæggende råddenskab. Kærligheden respekterer dig som du er – kærligheden respekterer andre som de er. Vil de tage imod netop dine æbler, er det kærlighed – vil de hellere have noget andet, har du stadig den ægte æbleværdi, du har; det kan der ikke laves om på. For den har du fra Gud – den er Hans kærlighed til dig! Så hold dig til Ham

18. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

og tak Ham for at være Hans elskede barn, der i al evighed hører til hos Ham! Den livskraft Gud giver os, bliver helt konkret, når vi samles og knæler ved alteret og får Jesu brød og druesaft. Og rejser os igen, velsignede, med fred i hjertet. Her i kirken er det sted, hvor man ikke skal præstere, ikke bevise at man er god nok - men bare kan lade skuldrene falde helt ned og være – tage imod Guds kærlighed og fred. Mon I ved, at når I går hjem herfra, så er flere rynker glattet ud i jeres ansigter? Så er jeres blik klarere og fastere end da I kom? Så går I rankere og lettere og med åbne hjerter fulde af håb og med åbne hænder fulde af kærlighed? Mon I ved det? Ja, jeg tror I ved det – at I går ud herfra og bærer den frugt, som både Gud og mennesker glæder sig over!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.